

Zajímavosti k místům

BARRANDOV

Joachim Barrand

Joachim Barrande byl francouzský inženýr a paleontolog, který se stal celosvětově známým vědcem svým průzkumem geologických útvarů a zkamenělin ve středních Čechách. Do Chuchle si chodil pro zkameněliny k robotníkům Pacoldovy vápenky, která ze zde přítomného vápence vyráběla vápno.

Barrandovské terasy

Když podnikatel Václav Havel v roce 1924 navštívil San Francisco, uchvátil ho vyhlídkový restaurant na útesu nad Tichým oceánem zvaný "Cliff House". Po návratu do Prahy proto pověřil architekta Maxe Urbana vyprojektováním podobné restaurace. Zářivě bílý objekt s rozhlednou byl slavnostně otevřen již po šesti měsících stavby v roce 1929. Otevření teras pod sloganem "Za Prahou a přece v Praze" sem již v první den přilákalo 50 tisíc návštěvníků. O letních nedělích se tu podávalo až 3 tisíce obědů. Původně zamýšlený lidový podnik se stal dostaveníčkem pražské smetánky a filmových hvězd z blízkých filmových ateliérů. Domlouvali se tu obchod, probíhala zákulisní politická jednání. Mezi časté návštěvníky patřil Oldřich Nový, Vlasta Burian, Svatopluk Beneš nebo Adina Mandlová. Celý projekt rovněž několikrát posloužil jako exteriér pro filmy a natočila se zde například slavná Burianova scéna z filmu Tři vejce do skla. Jak to na Terasách v dobách jejich největší slávy žilo, můžete vidět i ve filmu Vladislava Vančury "Před Maturitou".

Architekt Max Urban rozčlenil areál půdorysně i vertikálně. Byl navržen celek kavárenských teras, podkovovitě a kaskádovitě rozložených nad skalnatou prohlubní, na jejímž dně bylo koupaliště s bazénem, trávníky ke slunění a pavilón šaten. Srdcem stavby byla kavárna a restaurace s – po obvodu proskleným - sálovým prostorem a s 15 metrů vysokou vyhlídkovou věží.

S areálem bazénu byla restaurace spojena schodištěm i lanovkou. Naplánovaný byl i výtah.

Terasy byly osvětlené speciálním majákem, vyzdobeny červenožlutými vlaječkami, naproti restauraci byla letní kuchyně s atmosférou přímořských rybáren.

Areál restaurace byl vybaven funkcionalistickým nábytkem podle návrhu architektky Hany Kučerové – Záveské. Kvůli problematickému zimnímu uskladňování 500 zahradních stolů a 3.000 zahradních židlí byl jako novinka navržen kovový skládací nábytek, což se nakonec tak osvědčilo, že ho začala firma Gottwald v Brandýse nad Orlicí vyrábět i pro další zahradní restaurace.

V roce 1937 architekt Vladimír Grégr terasy upravil v romantizujícím duchu a přistavěl dřevěný noční podnik Trilobit bar, do kterého se po sedmé večer stěhoval orchestr R. A. Dvorského aby tam hrál někdy až do rána. Proto byly terasy otevřeny non- stop 365 dnů v roce.

Restaurační areál byl přístupný jednak pro automobily i novou stezkou pro pěší od konečné tramvaje v Hlubočepích. Navíc sem od paláce Lucerna až do půlnoci jezdily levné autobusy provozované firmou Havel.

V roce 1939 sem dali nacisté postavit přímou železnici a podnik změnil osazenstvo. Kvůli poloze (Barrandovské terasy se nacházejí ve výšce 302 metrů, když k tomu ještě připočteme 15 metrů rozhledny, vzniknul zde významný strategický bod) byly Terasy použité Wehrmachtem pro zřízení pozorovatelný a lokalizaci protiletectvé obrany.

Po válce se sláva Teras ještě na krátký čas vrátila, ale v roce 1948 byly znárodněny s tím, že budou přeměněny z místa dekadentní buržoázní zábavy na rekreační centrum pro pracující lid. Místo lidu se sem dostaly jen pohlaváři tehdejšího režimu a soudruzi ze spřátelených zemí. Protože se do Teras

ale neinvestovalo, začaly upadat. Situaci nezachránilo ani prohlášení celého areálu restaurace i bazénu se skokanskou věží za kulturní památku v roce 1988.

Po 1989 byl podnik v restituci navrácen bratřím Ivanu a Václavu Havlovým. Oba své podíly převedli na své manželky a manželka Václava Havla Dagmar potom odkoupila podíl od své švagrové, která si ponechala bývalý plavecký bazén. V roce 1993 tu byla vyhlášena památková zóna, ale už v roce 1994 se zavírá Francouzská restaurace a v roce 1997 potom celý areál. V krátkém čase byl zničený vandaly. Podle posledních zpráv zde současný majitel, kterému Terasy Dagmar Havlová prodala, plánuje výstavbu luxusního hotelu podobného půdorysu jaké měly Terasy kdysi.

Plavecký bazén na Barrandově

Plavecký bazén byl otevřen v roce 1930 jako součást tehdejší vyhlášené restaurace "Barrandovské terasy", s níž byl spojen i schody vinoucími se po skalách. Dopoledne byl bazén určen pro veřejnost a odpoledne pro plavecké závody. S horní restaurací byl spojen lanovkou, kterou se dopravovala jídla a nápoje pro hosty na plovárně. Kromě hlavního bazénu se závodními drahami a skokanským můstkem tady bylo i brouzdaliště, deset tenisových kurtů, loděnice s jachtami a kanoemi, písečná pláž s plovárnou, klubovna na pontonech, basketbalové a volejbalové hřiště. Tribuny nabízely místa až pro 4000 diváků. Nevýhodou bazénu ale bylo, že ležel na západním břehu vltavského údolí těsně pod skalami, takže tam slunce mohlo jen dopoledne a po poledni se celý areál ponořil do stínu a od skal zavanul chlad. Proto byl bazén zavřen už dávno před restaurací v roce 1955

CHUCHLE

Chuchelský háj s minizoo

Podle legendy je chuchelský háj kouzelný a pod jedním ze stromů poblíž hřbitova je ukryt poklad. Samotný strom pak má údajně magickou moc předávat znaveným lidem sílu. Ve zdejší mini ZOO, o kterou se příkladně stará pan hajný Miloš Stana, můžete vidět muflony, daňky, polární lišku, rysa ostrovida, mluvícího krkavce, kozy, ovce, divoká prasata, srnky, výra, káně a jiné zvířata našeho podnebního pásu. V současnosti zde našli útočiště i zvířátka z mini ZOO v Modřanech, která prochází spolu s jejím okolím rekonstrukcí.

Chuchelské lázně

Dnes již zaniklé chuchelské lázně vznikly před rokem 1729. Nejprve byly označovány podle majitelů hlavní budovy (Fuchsbad podle dr. Fuchse nebo Theodorsbad podle zbraslavského opata Theodora Schönfelda), později se ujal německý název Kuchelbad. Léčivým zdrojem byl pramen s velkým množstvím uhličitanu vápenatého vyvěrající ze zdejších hornin, kterému byly dokonce přisuzovány zázračné účinky. Proto byl v blízkosti prameniště v polovině 18. století umístěn reliéf Panny Marie, kolem kterého byla později vybudována grotta a místo se stalo oblíbeným cílem nemocných i poutníků. Vodu si odsud nechávala dovážet údajně i Marie Terezie. Léčení spočívalo v koupelích a pitných kúrách. V roce 1881 došlo v lázeňském hostinci k tzv. „Chuchelské bitce“, mezi českými studenty a příslušníky německých spolků. Z barokní a klasicistní doby se zde dochoval architektonicky významný komplex budov, v čele s vilou Marií, kde trávil své letní večery s přáteli například Jaroslav Vrchlický.

Společně s kostelem Narození Panny Marie vytváří bývalý areál chuchelských lázní neopakovatelný genius loci Malé Chuchle, pro který byla tato část Prahy vyhlášena památkovou zónou.

Kostel sv. Jana Nepomuckého

Barokní kostel sv. Jana Nepomuckého, který pochází z r. 1729, nechal podle zbraslavské kroniky postavit bohatý polský šlechtic, který se léčil v malochuchelských lázních a často sem vycházel na vyhlídku jako výraz poděkování za uzdravení. Když se pak dozvěděl, že kdysi tu vedla cesta z Pražského hradu na Zbraslav a podle pověsti po ní putoval i sv. Jan Nepomucký k obrazu Panny Marie Zbraslavské ve zbraslavském cisterciáckém klášteře, nechal ho zasvětit sv. Janu Nepomuckému, který byl ve stejném roce kanonizován.

Kostel byl vždy odlehlý, takže při něm trvale žili dva poustevníci vydržovaní zbraslavským klášteřem. Jejich poustevna stávala na místě současné myslivny v Chuchelském háji. Poustevníci museli posluhovat při bohoslužbách. Poslední dva z nich skončili tragicky. Jeden byl zabit při přepadení kostela lupiči r. 1793, druhého zabil blesk. Spolu s ostatními poustevníky jsou pochováni uprostřed kostela pod náhrobním kamenem bez nápisu.

Kromě oltáře, dvou soch a lavic zde není téměř žádný inventář, ale díky tomu disponuje jedinečnou akustikou. Jen za světla svící se zde slouží pravidelná mše jedenkrát měsíčně. V lednu odsud zní Česká mše vánoční od Jakuba Jana Ryby. Díky poloze na hraně terénního zlomu v téměř stometrové výšce nad hladinou Vltavy se ze skály za presbytářem otevírají v průseku krásné výhledy do údolí.

Pacoldova vápenka

V západní části Velké Chuchle se dochovala část provozu na zpracování zdejšího vápence z 19. století. Vápenka systému Jiřího Pacolda (1834-1907), která nevyžadovala vytříděný vápenec a byla ve své podobě světovým unikátem, byla v provozu až do druhé světové války. Pozdější dlouhodobé chátrání ukončila až náročná rekonstrukce financovaná v letech 2004 - 2005. Stavba je často označovaná jako "industriální socha" a je častým cílem návštěv odborníků na technické památky a architekturu.

S Pacoldovou vápenkou je spojeno i jméno francouzského vědce a vychovatele vnuka francouzského krále Karla X. Joachima Barranda, který zde studoval zkameněliny, pro které si chodil do zdejších vápencových lomů.

Dostihové závodiště

Závodiště, díky kterému vstoupila Chuchle v obecnou známost, bylo otevřeno 28. září 1906, jen necelý měsíc potom, co bylo kvůli povodni zcela pod vodou. Prvním zdejším vítězem byla klisna Vision se svým majitelem, zvěrolékařem Františkem Bartoschem.

V roce 1911 zde při historicky prvním dálkovém letu Pardubice-Praha přistál se svým letounem Blériot XI inženýr Jan Kašpar. První Československé derby se zde běželo jen 10 let poté. Jedno z nejvýznamnější se konalo v roce 1931, kdy jej navštívil i Tomáš Garrigue Masaryk. Mezi další osobnosti, které se zde setkávali v době první republiky patřil Vlasta Burian, Ferenc Futurista, Adina Mandlová, aj.

Za Pražského povstání v květnu 1945 byly po výbuchu vlaku s municí zasaženy stáje dostihových koní a vzplanuly. Mezi třemi koni, které toto neštěstí nepřežili byl i tehdy populární Cyklon a klisna Luba. Dva dny před požárem zde přišel o život úspěšný dostihový trenér Karel Šmejda, když se i přes zákaz vycházení pokusil sehnat krmení a pití pro koně. Jeho život předčasně ukončila kulka německého ostřelovače.

V roce 1985 byly strženy staré dřevěné secesní tribuny a postavena nová železobetonová tribuna s kapacitou sedících 4000 diváků. V srpnu 2002 se celý areál ocitl pod vodou, ale již na jaře 2003 byl jejich provoz obnoven. Kvůli další povodni bylo České derby na jeden rok přeloženo na hipodrom v Mostě.

Historické události od doby vzniku závodiště v roce 1906 zachycuje vkusně upravená stěna, zeď vstupu do areálu na otočce autobusu 172 (naproti vlakové stanici Velká Chuchle).

BRANÍK

Kaple svatého Bartoloměje

Kaple svatého Bartoloměje je pozůstatkem hospodářského dvora, který v těchto místech stával od středověku. V 15. století dvůr patřil pražskému špitálu sv. Bartoloměje, který nechal vystavět kapličku zasvěcenému stejnému světcí. Později dvůr zanikl a kaple byla barokně přestavěna. Dnes stojí osamocena ve stínu betonové lávky pro pěší přes rušnou Modřanskou ulici. Na svátek sv. Bartoloměje pořádá modřanská farnost u kapličky poutní pobožnost.

Branický most

Nejdelší železniční dvoukolejný železobetonový most Evropy dostavěný r. 1955, který byl v provozu až od r. 1964, je delší než 910 metrů. Díky absenci koncepce byl silně předimenzován. Na jeho stavbě se nuceně podíleli akademicky vzdělaní pracovníci. Most o 15 polích s rozpětím 53,5 m tvarem lehce připomíná obrácené písmeno S. Západním obloukem končí před chuchelským (též dvoukolejným) tunelem. Uprostřed tohoto oblouku byla vystavěna odbočka na uvažované protažení trati dalším tunelem, jenž měl být vyhlouben pod Barrandovem směrem na Prokopské údolí. Dlouhá léta po dostavení byla tato masivní stavba nevyužívána – nakonec byla využita pouze jedna kolej 14m širokého mostu! I dnes slouží zejména nákladní dopravě, ale nejčastěji ji využívají místní jako mamutí „lávku pro pěší“. Pro ty je uprostřed mostovky vytvořen chodníček chráněný po obou stranách plotem – dnes v žalostném stavu. Pokud si chcete most projít i mimo oficiální chodníček, doporučuji ostražitost – části mostovky totiž chybí.

Ledárny

Secesní průmyslový areál z let 1908–11, podle projektu architekta Josefa Kovařoviče sestává z mohutného skladu ledu a dalších technických a administrativních budov. Sloužily do roku 1954, od roku 1964 jsou chráněnou památkou. Komplex ledárenských budov má tvar obdélníka o rozměrech 90 x 180 metrů. Oproti okolnímu terénu je plocha areálu zvednuta o 4,5m. Kromě mohutné budovy skladů ledu, projektované na 20 000 tun, tvoří komplex budovy dvou strojoven, výtahy, skladiště na ledařské nářadí, kovárna, kotlárna, zimní suterénní stáje a letní stáje pro 120 koní (nad stájemi byly seníky), ohřívárny pro zaměstnance, kanceláře a byty. Mohutnost lednice a její tvar působí historizujícím – egyptským – dojmem. Výška lednice je 14 m, délka 52 m a šířka 43,9 m. Z vltavské laguny dopravovaly led 3 dopravníky. Izolaci tvořily silné vzduchové a korkové vrstvy. Ventilaci zajišťovalo 13 ventilačních věžiček, důmyslný byl i systém odvodu vody z tajícího ledu. Fasády původních objektů jsou jednotné v pozdně secesním stylu.

Místo pro ledárny bylo vybráno na základě dlouhodobých pozorování, které ukazují, že v této části Braníka je teplota průměrně o 3 stupně nižší než v jiných částech vltavského údolí. Stavbu ledáren, které měly nahradit dosluhující a chátrající dřevěné budovy ledárny na Štvanici, financovalo společenství pražských restaurátérů. Lednice byla plněna během cca 40 zimních dnů a led zde uložený vystačil až do konce léta. Bloky ledu rozvážely koňské potahy do pražských pivovarů,

hostinců a dalších zařízení vyžadujících chlazení potravin. Provoz byl ukončen s vybudováním Slapské přehrad, po kterém přestala Vltava zamrzat.

V poválečné době bylo doplněno mnoho přístavků, které snižují estetickou a architektonickou hodnotu komplexu. Od ledna 1994 je objekt v soukromých rukou, slouží převážně jako sklady a dílny, konají se zde koncerty a dál chátrá.

Společenský pivovar pražských sládků

Novorenesanční areál pivovaru byl vybudován v letech 1898–1899 sdružením majitelů a nájemců malých pražských pivovarů. Architektem byl Jan Klecanský, autorem loga Mikoláš Aleš.

Na konci 19. století se spojilo 13 sládků z malých, těžko konkurenci odolávajících, pražských pivovarů a založili v roce 1898 v Braníku Společenský pivovar pražských sládků, čímž navázali na tradici chmelařství a pivovarnictví v této, kdysi samostatné obci. Nedaleko místa nového pivovaru fungoval od 17. století Dominikánský pivovar ve starém dominikánském dvorci. První várka byla uvařena 5. září 1900. Do výstavby vyšehradského tunelu dodával pivovar pivo do Prahy zejména po vodě – měl vlastní parníky i přístav. Pivovar přežil hospodářské krize i nacistickou okupaci, i když v letech 1942 až 1946 byl jeho provoz zastaven. 1. ledna 1948 byl znárodněn a v roce 1958 začleněn do národního podniku Pražské pivovary. V roce 1976 byl areál zapsán do Státního seznamu nemovitých kulturních památek. V roce 1992 vznikla společnost Pražské pivovary, a. s. vlastníci pivovary Staropramen a Braník. Výroba piva v pivovaru Braník byla ukončena na konci ledna 2007 a výroba značky Braník pokračuje v pivovaru Staropramen na Smíchově. Opuštěný areál v roce 2007 zakoupila firma, plánující z něj udělat rezidenční komplex.

MODŘANY

Zvonice

Na návrší nedaleko kostela Nanebevzetí Panny Marie stávala původně dřevěná zvonice neznámého typu. Dnes na tomto místě stojí nízká zděná hranolová zvonice. Ta byla vystavěna v době baroka v roce 1754. Ve zvonici byly dva zvony: Jan Nepomucký a Václav z roku 1754 vážil 407 kg a Marie z roku 1850 o váze 328 kg. Zvony, které byly po první světové válce nahrazeny, byly v roce 1942 opět zrekvírovány, tentokrát pro potřeby německé armády.

Viničný dům

Viničný domek, v současnosti nejstarší dům v Praze 12, je půvabnou ukázkou předměstské usedlosti stojící na pozemku bývalé arcibiskupské vinice, o které se poprvé dovídáme z darovací listiny Soběslava II. z roku 1178. Když dům sloužil svému původnímu účelu, patřila k němu lisovna vína s řezárnou, kravín, domek pro hlídače a studna. V Praze je viničný dům unikátní ukázkou klasicistního domku s pětiosým průčelím, trámovým stropem, střešou ze štípané šindele, půdními průzory v podobě takzvaných volských ok a mansardovou střešou. V domku bývala i černá kuchyně s dýmníkem, průlezným komínem a chlebovou pecí. Vinice ležela na svazích podél řeky Vltavy, mezi starými Modřany a Hodkovičkami. Celkem šlo o dva hektáre s 18.827 keři.

Po rekonstrukci dokončené v roce 2014 byla ve viničním domku zřízena i obřadní síň, která je využívána také pro setkání se vzácnými návštěvy. Dále je tady podkrovní galerie a replika stodoly s toaletami a kavárnou. Při rekonstrukci viničního domku vynesly stavební práce na denní světlo poklad – šest kilo francouzských, rakouských a prvorepublikových mincí a stříbrných šperků. Nejstarší mince pochází z roku 1771.

DDM Praha 12 - Monet

Na komíně kotelny DDM byla v roce 2004 zbudována vyhlídková věž, na jejíž vyhlídkovou plošinu vede železné schodiště se 44 schody.

Lahovický most

Dvojice netradičně umístěných vyhlídkových plošin byla vybudována v roce 2003 a 2004 postupně při rekonstrukci mostu přes Berounku v Praze-Lahovicích. Po vystoupení 32 schodů na vyhlídkovou plošinu ve výšce 9 m vám učaruje výhled na soutok Berounky s Vltavou, Radotín, Zbraslav i jižní část Prahy.

Cukříky v Domečku – Veřejně přístupná sbírka cukrů

Historie tohoto roztomilého muzea začala v roce 1996 na burze sběratelů kuriozit. K prvním cukrovým sběratelům – Werneru Kulhankovi, Haně Majerové a panu Bradovi se tam do skupiny přidali další členové - Sáša Kunštarová a Míla Žďárská. Ani ne rok poté se z popudu paní Žďárské u ní uskutečnila cukrová výstava a o pár měsíců později zorganizovala za účasti 18 sběratelů z ČR, Německa, Francie a Belgie 1. mezinárodní výměnný den sběratelů. Sbíráni cukru se ale tato absolventka Chemicko-technologické univerzity věnuje již od roku 1968, kdy manželům Žďárským z cest začala vozit sáčky cukříků jejich kamarádka letuška. Aby je někdo nevypil, polévala je voňavkou. Dnes jejich téměř 200 tisíc exponátů pochází z více než stovky zemí.

Letiště Točna

Už od dvacátých let se na svahu nad Zbraslaví občas objevoval provoz bezmotorových letadel. V roce 1934 vznikla v Modřanech pobočka Masarykovy letecké ligy, která využívala k plachtění okolní svahy. Na jaře 1946 vzniklo na Točné Plachtařské výcvikové středisko Českého národního aeroklubu (ČNA) a současně byla zahájena výstavba letiště na pozemku, kde se nachází dodnes. O rok později, v roce 1947, získal klub motorový letoun Polikarpov Po-2 a později letouny Aero C-104 a Piper Cub z přebytků americké armády. Z několika kluzáků v prvních poválečných letech se letadlový park rychle rozrostl na více než dvacet bezmotorových letadel na počátku let padesátých.

V blízkosti vzniklo ještě sportovní letiště Zbraslav a provoz se na přelomu čtyřicátých a padesátých let rozdělil mezi tyto dvě plochy. Na Točné létali plachtaři, na Zbraslavi hlavně motorová letadla. Letiště Zbraslav však bylo zrušeno už v roce 1955. V roce 1951 byl založen Dobrovolný svaz lidového letectví DOSLET, který byl v roce 1953 včleněn do Svazu pro spolupráci s armádou (Svazarm) založený po vzoru sovětské organizace DOSAAF jako branná organizace připravující mládež na službu v armádě. Aeroklub Svazarmu Točna se stal jeho součástí a mohl tak těžit z výrazné státní podpory této činnosti. Na letišti po celá padesátá léta probíhala intenzivní zejména plachtařská činnost. Od šedesátých let začal na letišti narůstat podíl motorového létání a začaly se objevovat také první vrtulníky, na kterých tu v první polovině let sedmdesátých probíhal i výcvik, a to včetně výcviku nočních přistání na osvětlený heliport.

Od roku 1989 provoz na letišti pomalu ustával. Nevyřešené vztahy s majiteli pozemků pod dráhou navíc vedly k tomu, že dráha byla zkrácena na 550 metrů. V roce 2010 bylo letiště uzavřeno, aby mohla být zahájena jeho celková rekonstrukce s cílem vytvořit na letišti zázemí pro kolekci letuschopných historických letadel. Nový majitel, vyřešil pozemkové problémy a letiště tak mohlo být v roce 2011 otevřeno s historicky nejdelší dráhou o délce 870 metrů.

Modřanský Biograf

První stálý biograf v Modřanech si otevřela vinohradská podnikatelka Karolina Demuthová v roce 1919 v sále Lidového domu. Projekční plocha byla vyrobena z prken a natřena bílou barvou. Techniku představoval jeden promítací stroj na ruční pohon a ve sklepě umístěné dynamo na napájení obloukové lampy. Zvuk, který začal oživovat filmový obraz, byl v modřanském kině zaveden v roce 1932. Nejprve ho obstarávaly velké, pomalu se otáčející gramofonové desky, ale záhy tento nedokonalý systém nahradil zvuk přímo z filmového pásu. Koncem roku 1945 kino převzal do správy zmocněnec ministerstva financí a Lido bio bylo přejmenováno na kino Vlast. V roce 1956 bylo kino jako druhé v Praze upraveno na širokoúhlé promítání. Poslední rekonstrukce se uskutečnila v 1971, kdy se zavedla elektroinstalace a nový systém vytápění a kino bylo vyhlášeno čtvrtým nejhezčím v Praze. Kino s kapacitou 300 diváků je zatím největším modřanským sálem.

Po roce 1989 byly na modřanské kino uplatněny restituční nároky. Noví majitelé vyšli vstříc přání radnice a kino obci pronajali za podmínek, které umožní zachovat jeho provoz i v dalších letech.

Přívoz Lahovičky - Modřany

Přívoz propojuje hustě osídlené Modřany s rekreační oblastí kolem Berounky a Chuchle. Nasazena je malá krytá motorová loďka s kapacitou 12 cestujících. Jezdí v pravidelném intervalu 20 minut denně od 7 do 19 hodin. Podle potřeby se však intervaly zkracují. Již od středověku existoval Lahovický přívoz z Lahoviček do Komořan, který byl součástí obchodní cesty z jižních Čech do Prahy a ve 3. čtvrtině 19. století měl klíčový význam pro zásobování modřanských průmyslových podniků.

SAPA

Obchodní centrum Sapa, lidově Malá Hanoj, Pražská Hanoj či Malý Saigon, je vietnamské velkoobchodní centrum a tržnice, označované médii za město ve městě, působící od roku 1999 v areálu bývalého písnického masokombinátu a libušské drůbežárny v Praze. Na ploše cca 35 hektarů zde podniká přes 7 tisíc osob, převážně Vietnamců, ale i Indů, Číňanů, Poláků, Turků a Čechů. Krom běžného sortimentu vietnamských trhovců se zde nachází i řada restaurací a nabízejí i služby určené českým Vietnamcům, například pojištění, transfery peněz do Vietnamu, letenky, právní a poradenský servis, svatební salón, fotosalon, specializované knihkupectví atd. Funguje zde vietnamská školka Vietnamské děti, které již umí výborně česky, se zde doučují základy vietnamštiny; v jazykovém centru se vietnamští dospělí i děti doučují češtinu. Sídlí zde také redakce několika vietnamských periodik či nahrávací studio. Je zde i velké množství heren, dva kulturní sály pro více než pět set lidí. Probíhají zde oslavy tradičních asijských svátků, na podzim například Trung Thu, oslava luny zakončená lvím tancem, která zahrnuje dětský den s pouťovými atrakcemi, soutěžemi a odměňováním dětí, které dosáhly nejlepších školních výsledků. Zejména o sobotách a nedělích se sem sjíždějí Vietnamci z celého Česka a nakupují zde zboží pro své obchody – Sapa jim slouží jako velkoobchod. Tržnice je otevřená i českým návštěvníkům.

Použité prameny:

- prahaneznamy.cz
- hrady.cz
- modranskyweb.cz
- tocna.cz